

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришине “Українських Робітничих Вістей”
Передплата на рік \$4.00.

Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man., Canada.

НАНСЕН В ОБОРОНІ РОСІЇ.

На засіданні “Ліги Націй” в Женеві дня 30. вересня виявляється остра дебата над справою несення помічі голодуючим в Східній Росії. Представники декотрих буржуазних правительств виступили за закінчення, що більшовизм є відповідальний за теперішній голод в Росії. Се, впрочім, улюблена пісню буржуазії та її платних нагачів всіх народностей і країн, не виключаючи й українських буржуазних прихвостнів в Канаді. Та сям панам дав зараз з місця відповідь др. Фрітйоф Нансен, відомий норвезький учений і дослідник північного бігуна, який тільки що повернувся з Східної Росії, де на власні очі бачив тамошні відносини. Др. Нансен був в Росії як представник Міжнародного Червоного Хреста і в імені цієї організації закликав до союзу між Росією та Східною Росією, несення помічі голодуючим в Росії. Ся угода не подобалась однак буржуазним правительствам європейських країн. Се і було одною з причин, що на засіданні “Ліги Націй” виявилась ся суперечка над справою несення помічі голодуючим в Росії, в якій забирає слово і др. Нансен.

Один з закидів проти Східної Росії підніс “брат Славянини”, югославський делегат в “Лізі Націй” Спалаякович. Він поставив додаток до звіту комісії, що була вибрана для полегшення справ в зв'язку з поміччю голодуючим в Росії, в якій заявив, що російські совіти є відповідальні за теперішнє положення в Росії, та остро осудив їх режим. Др. Нансен заборонив слово і опрокотив ці несудні закиди югославського делегата. Він повторив зложеное вже ним попередню заяву, що капіталістична преса залучила ся разом і спільно веде кампанію фальшивого представлення речей, щоб не допустити до успіху в його роботі. Він обороняв також свій договір з соювіським правительством.

Після сего виявилась ся дальша дебата, в якій брали участь делегати різних країн, а між ними і югославський делегат Спалаякович. По дебаті Спалаякович мусів відступити свій додаток, а натомість вставлено до звіту комісії точку, в якій висловлюється ся довіра д-рови Нансену, як також і його роботі. Іншими словами сказавши — аргументи д-ра Нансена в користь соювіського правительства були такі очевидні і переконуючі, що навіть буржуазні представники в “Лізі Націй” мусили признати їх правдивість, а югославський делегат з своїми безосновними закидами проти соювіської власті мусів провадити ся.

Так збиває наклепи буржуазії і її прихвостнів про те, що лемовби то соювіська влада була винна за нинішній голод в Росії — не комуніст, ані соціаліст, але буржуй, котрий однак чесно дивить ся на справу.

КУ-КЛУКС КЛЕН.

В останніх часах появили ся в англійській робітничій і буржуазній пресі вісти про організоване в Канаді погромницької організації під назвою “Ку-Клукс Клен”.

Місце походження цієї організації і її легального існування в Злучених Державах, згідно західній і південній їй стейти. Початки свої вона бере еше з часів американської горожанської війни. Будучи побити військами східних і північних стейтів, великі південні землевласники і рабоволодільці почали мстити ся за свою поразку на своїх бивших рабах — Неграх, яким горожанська війна виборола свободу а закон Лінкольна зрівняв їх в правах з “білими” горожанами Америки.

Тоді феодали західних і південних стейтів Злучених Держав заступили організацію, члени якої в масках нападали ізза угла на Негрів, убивали їх і палили їхні помешкання. Банди “ку-клукс кленів” час від часу і до сї пори нападають в різних місцевостях Злучених Держав на Негрів, розправляючи з ними ліччованем.

Ся організація існує в Злучених Державах зовсім легально під державним чартером і інкорпорацією. Саймонс, лідер цієї погромницької організації, заявив журналістам американських буржуазних газет, що

“Щоб забезпечити пановане білої раси, ми віримо в необхідність усунення (з Америки) жовтої раси і у відобранє прав від Негрів. Вже само проведєнє зробило Негра рабом”.

Ось таке завданє організації “Ку-Клукс Клен” після слів її лідера. Та судячи по виступах “ку-клукс кленів” в останніх часах, її завданє в дійсності далеко ширше. Ся організація устроєє тепер погром не тільки на Негрів та на людей іншої раси, але і на людей іншої класи — на робітничі організації. Бувши вчорашні експлуататори рабів-Негрів — нині є експлуататорами робітників своєї раси, до боротьби з котрими вони уживають ту саму організацію, що довстала за часів горожанської війни. Вже самі спроби “Ку-Клукс Клен” перенести ся на територію Канади, де расова ненависть не існує, бодей в такій формі, як в Злучених Державах, свідчить про теперішні завданє “Ку-Клукс Клен”.

Відомий американський соціалістичний письменник Джек Лондон, предсказуючи в своїй книжці, “Зелений Обцас” світову війну, писав, що тим зелізім обцасом капіталізму, що має душити революційний робітничий рух, будуть такі організації, як “Ку-Клукс Клен”.

Про заснованє “Ку-Клукс Клен” в Канаді вперше наспіла вістка з міста Лондону в Онтарію. Вінніпегська буржуазна газета “Free Press” з 26. вересня помістила повинку, що до Вінніпегу прибув “амбасадор” від “Ку-Клукс Клен” для зорганізованя в сїм місті відділу тої організації. В тій новинці говорив ся, що той “амбасадор” подорожує по Канаді інкогніто, робить свою роботу тайно але успішно.

Важня на увагу заострене класової боротьби між робітниками і капіталістами в Канаді, ми не сумніваємо ся в успішності роботи “амбасадора” “ку-клукс кленів” в сїм краю, як не сумніваємо ся і в тім, що робота тої організації буде звернена не проти чорноскірих рабів, але проти загальних рабів капіталізму без ріжничї раси.

Питучи про організацію “Ку-Клукс Клен” в Канаді, “Free Press” з 26. вересня в своїй редакційній статі каже, що “ми ма-

ємо тут (в Канаді) закон” і тому “Канаді така організація не потрібна”. “Free Press” навіть радить властям в сїм краю ужити проти “амбасадорів” “ку-клукс кленів” такої медцини, як “десять літ тюрми з найліпшою сторожею в сїм краю”.

Чи “Free Press” говорять се від широкого буржуазного серця, сего ми тут розбирати не будемо, але ми знаємо, що і в Злучених Державах також є закон. Мало того. “Ку-Клукс Клен” робить свою погромницьку роботу в Злучених Державах якраз в імені “закону і порядку” нарівні з її молодшою сестрою організацією — “Американським Легионом”. Свою чергуну роботу вони виконують, прикриваючись американським прапором. Закони Лінкольна, опинившись нині в руках капіталістів, стали мертвотою буквою у відношеню до організації “Ку-Клукс Клен” і її подібних погромницьких організацій.

За те вони аж надто живі, коли йде мова про теперішніх рабів капіталізму, без ріжничї раси. Американські власти, на основі закону пакують в тюрми тих, що стоять в обороні сучасних рабів капіталу, вони безцеремонно розправляють ся з робітничими організаціями, вони розбивають вхопивших ся за оружє страйкуючих майнерів у Вест Вірджинії — але сї самі власти через пальці дивлять ся на роботу “ку-клукс кленів”. А закон? Закон так як дишель — куди повернеш, туди й вийшов.

НАГЛИЙ ВИЗОВ.

Карло Радек містить під таким наголовком в московській “Правді” з 26. серпня слідуоучу статю:

На днях Лойд Джордж заявив в англійським парламенті, що підчас засіданя Найвищої Раді союзників в Парижі, коли йшла мова про голод в Росії, ніхто не говорив і не думав про політику. Для всіх існувало тільки одно питанє — питанє чоловічоловства. Одночасно з тою промовою Лойд Джорджа ми отримуємо з Парижа відомість, що французьке правительство назначило своїми представниками в міжнародну комісію помічі три особи: генерала По, комерсанта Жіро і п. Нуленса, бувшого французького амбасадора в Росії. Сї три назиска освічують як блискавий чоловічоловство буржуазної Франції. Вони викривають цинізм і безстыдність французького правительства перед лицем російського трудового народа і працюючих мас цілого світа.

Хто такий генерал По, котрому республіканська Франція довіряє своє представництво, знає цілий світ. Французький монархіст, зв'язаний з придворними царськими сферами, оскровитель найбільш скажених російських монархістів, оскровитель, котрий повинен ділом показати почування французького народа у відношеню до російських страждучих голодних мас. Народ, котрий представляє п. По, ненавидить не тільки Східну Росію, він ненавидить Російську Республіку і думає про той день, коли в Росії буде відбудована царська імперія з її аграєю генералів, казнокрадів і всіх тих, з котрими генерал По і його компанія панствувала і обробляла свої махінації. Одиноким пікуванєм генерала По буде поміч російським білогвардійцям, використанє всяких зносин з Росією для їх цілей.

Комерсант Жіро, — другий французький представник, — се спекулянт, најживіший в Москві богацтво. Він повинен представляти інтереси французьких банкієр. Він повинен старати ся за всякий кусок хліба, даний Росії, вирвати з її рук атогу на сплату довгів французьким біржевикам.

Але генерал По, представник французької воєнної класи, спекулянт Жіро, представник французьких біржевих людодів, се не невинні діти в порівнаню з третім представником французького правительства, п. Нуленсом. П. Нуленс займає ся у Франції обєднанєм біржевої гри з грою політичною; присланий до Росії, він був головою опорою партії, котра бєє кінець стояла за війною. Не дивлячись на те, що кожда людина бачила, що Росія не встанє дальше воювати, що продовженє війни означає цілковиту дезорганізацію російського господарства, означає обезкровленє народних мас Росії, п. Нуленс стремів до одної цілі — гнати на війну російського мужика, гнати його вперед безжалісно, щоб тільки французькі біржевики не були примушені закочати мир і угоду. Нарешті вийшла жовтвєва революція. Опляений ненавистю до тієї, п. Нуленс не падає на дусі ні на минуту. Він робить все, що тільки може, для утрудненя її положеня. Він починає переговори з Українською Радою, фінансує її міліонами, щоб пошкунти її на боротьбу проти центральної Росії. Вже тоді, п. Нуленс розуміє, що буде означати для трудових мас Росії, если йому власть ся відирати від неї українській шпихлір, але голод Східної Росії, се була імено ціль п. Нуленса. При помічі голодної пєтлі він наляв ся задушити робітників і селян Росії. П. Нуленс винкує свої міліони на марно. Київська Рада ховає в одну кишеню гроші, а другою видає німцям імперіялістам. В Бересть-Литовським вона отирає фронт для німецьких військ, заключаючи сепаратний мир з Німеччиною і підводячи таким робом Росію під німецький удар. Німці наблизжують ся до Пєскова. П. Нуленс спасає свою пілну парусну і втікає до Вологди. Там він берець ся за організацію заговорів проти Східної Росії. В ту саму хвилину, коли воєнний комісар Троцький запрошує на нараду по створеню Червоної Армії для оборони російської революції воєнних представників союзників, доказуючи сям, що Східна Росія не може зносити наруги німецького імперіялізму, що вона хоче уружжити ся для оборони незалежності Росії, в той час п. Нуленс розсилає своїх офіційерів, організує заговор з Чехословаками і налагоджує зв'язки з Савинковим для організації ярославського повстаня. Рукуюдчяча участь офіційерів п. Нуленса в організації ярославського повстаня доказана сльдіством, котре я тоді переводив в Ярославлі на припорученє Комісаріята Заграничних Справ. Шпюнка Борковська, що була курієром ставки Алексеєва в Ярославлі назвала французьких офіційерів, організуванних ярославське повстанє. Присутність їх в Ярославлі була японі доказана. Цілий повстанє було захопленє залізнодорожних ліній Москва — Вологда. Участок Вологда — Архангельськ повинні були захопити десантні відділи Англійців. Але п. Нуленсови не достаточо було замінити ся заговором, — як се розкаже в своїм отвертій листі з 4. вересня 1918 р. до французького президента Пуанкаре кореспондент “Фігаро” Рене Мершан, — агенти Нуленса підготували зірване залізнодорожного моста коло Званки в Череповці. “Достаточо подивитись на мапу, щоб зрозуміти, що се засуджує Петроград на голод”, — пише Рене Мершан.

Сего майстра організації голоду в Росії назначує правительство Франції для кермованя поміччю голодуючій Росії. Сям актом воно як в хотіло пригладати голодуючим російським масам всю вину французьких імперіялістів за те положєнє, в котрім тепер знаходить ся російський трудовий народ. Сям актом воно повні ясно і рельефно доказує, що воно ні на одну хвилину не думає про поміч Росії, а думає про те, як би використати голод і нужду її трудових мас для нових білогвардійських заговорів і для нових злочинів проти російського народа.

Російські трудові маси зрозуміють наміри французького правительства, зрозуміють сї наміри і робітничі маси Франції, зрозуміє їх та часть французької інтелігенції, котра не забула еше терпінє революційної Франції, окруженої ворогами, Франції, для котрої феодальний мир мав, крім піратського нападу, крім скаженої ненависти, оружє клевети, оружє провокації. Ми глибоко увірєні, що се все пригадає не тільки та Франція, з котрою ми зв'язані спільними почуваннями, але що се зрозуміє і та часть Франції, котра, не будучи комуністичною, знає, що не можна посилати голодним замість хліба провокаційний визов. Східна Росія голодна, але, недивлячись на голод і нужду, вона має достаточо почуття достоїнства, щоб провокаторам Quai d'Orsay сказати: “руки проч”.

СИТІ ЧИ ГОЛОДНІ.

Вінніпегський “Український Голос” під теперішню редакцією бувшого петлюрівського “дипломата” відзначає ся між іншим і тим, що використовує проти “Українських Робітничих Вістей” найменшу дрібницю, навіть таку, про котру інша газета не хотіла б згадувати. Сям заставляє нас час від часу йому відповідати, при чім ужитий “Укр. Голосом” проти “Укр. Роб. Вістей” “аргумент” — виходить якраз на некористь самому “Укр. Голосові”. Ось і тепер заставляє нас “Укр. Голос” заговорити про него.

Річ в слідуочій. “Український Голос” з 21. вересня с. р., виписуючи всілякі слідєтні та ідіотичні намішки в зв'язку з ратуновою акцією в Канаді в користь голодуючих в Східній Росії, каже між іншим слідуоуче: “Правду сказавши, “наші товариші” тепер скрізь голодні, не тільки над Волгою, але й над Ред Ривером”. І наводить дальше, що “Українські Робітничі Вісти” звернули ся до своїх передплатників з зазивом, щоб вони відновляли передплату та складали бодай по доларюви на пресовий фонд, при чім на зиває се “великим лементом за грішми” з нашої сторони, “бо з нами зле”.

“Українські Робітничі Вісти” зовсім не соромлять ся того; що вони, як робітничая газета, звертають ся до своїх передплатників з зазивом о відновленє передплати та складанє докладаючої суми, що треба помагати “Укр. Голосові”, та лякало ся, що незадовго передплата буде підвишена. Сей поклик знов був поміщений через якийсь час в кождім числі. По сїм знов прийшов інший менший поклик і редакційна статя в сїй самій справі, а зараз в слідуочій числі інша редакційна статя, знова на ту саму тему і т. д., без кінця.

Коли-ж всі ті просьби і грозеби не помагали, коли ніхто не спішив ся з відновленєм передплати, ані з приєднуванєм нових передплатників, тоді “Укр. Голос” з 6. жовтня 1920 року оповістив чорним друком, що відкладає “підвищує” передплату на якийсь час, і при сїм дали поклик о поміч. Вслід за тим появил ся новий поклик на 1. сторони, який був поміщений підряд в кількох числах. Потім появил ся на 1. сторони “Важне оповіщенє”, в яким вже говорив ся, що передплата від 1. грудня буде підвишена. (З початку було сказано, що члєвно в вересні, а потім, що в жовтні.) Ся “оповістка”, себо новий апел за грішми, тягнула ся через дисонпад, а через цілий грудєнь, коли вже передплата була підвишена, на 1. стор.

“Укр. Голосу” замановало ся читачів преміями, бо інакше вони не хотіли присилати передплати. Тими “преміями” була окрашена 1. стор. майже кождого числа “У. Г.” через сїчєн, а крім того була поміщена редакційна статя за грішми. В лютім знов появил ся чорним друком на 1. стор. апел за грішми, а з початком марта вже знижено передплату на \$2.50. Цілий той шум про підвищу передплати був лише на те, щоб мати якусь заціпку звертати ся в кождім числі за грішми до читачів, які не спішили ся їх надсилати. І від тоді знов на 1. сторони появил ся новий апел за грішми, написаний чорним друком, вже під тим претекстом, що “наші товариші” скрізь голодні, не тільки над Волгою, але й над Ред Ривером”.

Ми скажемо тут отверто і виразно, — і се потвердить кождий, що читає ріжні українські газети, а не заперечить сего навіть “Укр. Голос”, — що нікотра українська газета, якого-б там не було політичною напрямом, ні в Європі, ні в Злучених Державах і Канаді — не звертає ся так часто і з такими чудернацькими сьох-чох числах, потім знов інший

вами о поміч до своїх читачів, як вінніпегський “Український Голос” в останніх двох роках. Се значить від тоді, від коли наступив цілковитий розгром петлюрівщини і “Укр. Голос” заняв польонофілську орієнтацію, та від коли заперестано збірні на “делєгацію до Парижа”. Від тоді пішло “Укр. Голосові” як з Петрового дня.

Що так воно було а не інакше, свідчать власне такі не чудовий в жадній іншій газеті помилки “Укр. Голосу” до передплатників о поміч. Почавши від початку 1920 року, “Укр. Голос” стало накликувати своїх читачів о поміч. Через довгий час, якого пів року, він містив в кождім числі довгий поклик п. н. “Треба нових передплатників для “У. Голосу”. Крім сего, що кілька чисел була поміщена редакційна статя з покликком о поміч для газети.

Коли вже се надобило, тоді “Укр. Голос” придумав нову штуку. Від початку серпня він почав заохочувати і лякати рівночасно неспівивших ся скласти передплату “передплатників” в той спосіб, що писав, що напевно в вересні передплата на “Укр. Голос” буде підвишена з \$2.50 на \$3.50. Се було подано і в особнім покликку на першій сторони і в редакційній статі. Рівночасно появил ся тоді другий поклик п. н. “Нашим передплатникам і прихильникам”, в якому знов на всі лади доказувало ся, що треба помагати “Укр. Голосові”, та лякало ся, що незадовго передплата буде підвишена. Сей поклик знов був поміщений через якийсь час в кождім числі.

Коли-ж всі ті просьби і грозеби не помагали, коли ніхто не спішив ся з відновленєм передплати, ані з приєднуванєм нових передплатників, тоді “Укр. Голос” з 6. жовтня 1920 року оповістив чорним друком, що відкладає “підвищує” передплату на якийсь час, і при сїм дали поклик о поміч. Вслід за тим появил ся новий поклик на 1. сторони, який був поміщений підряд в кількох числах. Потім появил ся на 1. сторони “Важне оповіщенє”, в яким вже говорив ся, що передплата від 1. грудня буде підвишена. (З початку було сказано, що члєвно в вересні, а потім, що в жовтні.) Ся “оповістка”, себо новий апел за грішми, тягнула ся через дисонпад, а через цілий грудєнь, коли вже передплата була підвишена, на 1. стор.

“Укр. Голосу” замановало ся читачів преміями, бо інакше вони не хотіли присилати передплати. Тими “преміями” була окрашена 1. стор. майже кождого числа “У. Г.” через сїчєн, а крім того була поміщена редакційна статя за грішми. В лютім знов появил ся чорним друком на 1. стор. апел за грішми, а з початком марта вже знижено передплату на \$2.50. Цілий той шум про підвищу передплати був лише на те, щоб мати якусь заціпку звертати ся в кождім числі за грішми до читачів, які не спішили ся їх надсилати. І від тоді знов на 1. сторони появил ся новий апел за грішми, написаний чорним друком, вже під тим претекстом, що “наші товариші” скрізь голодні, не тільки над Волгою, але й над Ред Ривером”.

Панове! Не смійте себе. Будете в стільку мудрі, що не покажете кож своєї нагоди. Оса.

апел за грішми і т. д. і т. д. Словом, в 1920 і в 1921 рр. майже не було числа “Українського Голосу”, в котрім не було би в якійсь формі апел до читачів за грішми. А було часто й так, що було рівночасно по два апелі — один звичайний апел, що тягнув ся стага, а другий — редакційна статя.

А візьмім хоч би “Укр. Голос” за послідні місяці. Згадаємо лише про декотрі числа, бо всіх не маємо під руками.

І так в 27 ч. “Укр. Голосу” з 6. липня є поміщений на 1. сторони в цілу довжину газети “Заклик до передплатників”, набраний такими великими буквами, яких уживає ся до декотрих наголовків. Але виходить, що й сей “заклик” нічого не поміг, а навіть читачі не хотіли його читати, знаючи, о що йде річ. Щоб отже підійти своїх читачів, редактор берець ся на шуточки і містить зараз в слідуочій (28) числі на 1. стор. чорним друком нби статю п. н. “Велике відкрите”. Пєтє там в ній ріжні теревені і аж нарешті бачиш — а він хоче грошей. Не каже від разу, чого хоче, а заходить штукою, як дитину. Зараз в слідуочій (29) числі знов інший блахтан. Там бачиш на 1. сторони вже иншу статю (набрану чорним друком) п. н. “Спостереженя Американа про Українці”.

Читаєш там і про Україну і про Росію і про Вилсона — аж тут нараз: гроший треба. Береш зараз слідуоче (30) число, а там знов на 1. сторони чорним друком: “Ще одно спостереженє про Українці”. І знов хочуть гроший. Так за порядком число за числом “Укр. Голос” підходить своїх читачів, щоб присилати гроші, а вони, виходить, ані раз з сям не спішають ся.

А в найновіших числах, вже з місяця вересня, “Укр. Голос” так безстыдєть кождого Українця за те, що читачі “У. Г.” не хочуть присилати передплати. І так в 36. ч. з 7. вересня є надрукований чорним друком на 1. сторони новий апел за грішми, знов під дуривістським наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані прикмети України і як одну з них подає слідуоуче: “Але як йому (Українцеві) шепнути, що може дістати саомогонки, то він без надуми дасть за фляшку п'ять або й десять доларів”. Дійсно, нечуване ще, щоб в такий спосіб якась газета звертала ся до своїх читачів за грішми. А в слідуочій (37) числі є инше дуривістське наголовком: “Чим визначає ся Українєць”. Редактор вичисляє там ріжні, погані